

ZONDAG 16

Het sterven van Christus

Psalm 66:3 en 4
Lezen: Psalm 118
Psalm 54:1 en 3
Psalm 27:7
Psalm 16:6

Geliefden, het Woord dat wij u thans willen prediken is naar Zondag 16 van onze Heidelbergse Catechismus.

Vraag 40: Waarom heeft Christus Zich tot in den dood moeten vernederen?

Antwoord: Daarom dat vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods niet anders voor onze zonden kon betaald worden, dan door den dood des Zoons Gods.

Vraag 41: Waarom is Hij begraven geworden?

Antwoord: Om daarmede te betuigen, dat Hij waarachtiglijk gestorven was.

Vraag 42: Zo dan Christus voor ons gestorven is, hoe komt het, dat wij ook moeten sterven?

Antwoord: Onze dood is geen betaling voor onze zonden, maar alleen een afsterving van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven.

Vraag 43: Wat verkrijgen wij meer voor nuttigheid uit de offerande en den dood van Christus aan het kruis?

Antwoord: Dat door Zijn kracht onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven wordt, opdat de boze lusten des vleeses in ons niet meer regeren, maar dat wij onszelf Hem tot een offerande der dankbaarheid opofferen.

Vraag 44: Waarom volgt daar: Nedergedaald ter helle?

Antwoord: Opdat ik in mijn hoogste aanvechtingen verzekerd zij en mij ganselijk vertrooste, dat mijn Heere Jezus Christus door Zijn onuitsprekelijke benauwdheid, smarten, verschrikking en helse kwellung, in welke Hij in Zijn ganse lijden (maar inzonderheid aan het kruis) gezonken was, mij van de helse benauwdheid en pijn verlost heeft.

Deze 16e Zondag spreekt ons hoofdzakelijk van het sterven van Christus. We staan dan achtereenvolgens stil bij:

1. De noodzakelijkheid van het sterven
2. De zekerheid van het sterven
3. De troost uit dit sterven

Heel de 16e Zondag is zwaar geladen; het zijn allemaal sombere woorden: in de dood vernederd, begraven en dat ook wij moeten sterven. Ik lees van de offerande, en de dood van Christus aan het kruis en van nedergedaald in de hel. Daar is geen opwekkend woord bij, zou je zo zeggen. 't Is allemaal even somber en pessimistisch. 't Is allemaal dood en hel en verderf.

En toch, wanneer we het samen gaan ontvouwen, bij het licht van de Geest van God, dan is er geen heerlijker Zondag in heel de Catechismus en geen groter troost in het leven van een doodwaardig volk, dan het lijden en sterven en het begraven worden en nederdalen ter helle, van onze Borg en Zaligmaker Jezus Christus, omdat Hij het *plaatsbekledend* deed. Nu gaan we samen bespreken, of het werkelijk nodig was, dat Hij zich zo diep moest vernederen. Want zo begint deze Zondag. Waarom heeft Christus Zich tot de dood moeten vernederen? U weet wel, in de vorige Zondag hebben we gesproken over Zijn lijden onder Pontius Pilatus, over de kruisiging, over die schandelijke en smadelijke vloekdood. De onderwijzer vraagt: Is dat nu nodig, moest dat nu werkelijk zo ver komen, is het nodig, dat Hij zulk een diepte doorging en schandelijk bespot als een vloek buiten de legerplaats stierf? Kon het nu werkelijk niet anders? Nee, het kon niet anders, het moest zover komen. Hij moest de dood in. Wat een verschrikking is dat geweest voor Hem, Die het Leven zelf was, Jezus Christus.

De dood is ook voor ons een verschrikking, zelfs voor Gods kinderen is het de laatste vijand, die teniet gedaan wordt. Altijd blijft de dood een afgrijselijke verschrikking, ook al is de prikkel uit de dood weggenomen. Ook al weten we, dat de dood ons geen kwaad meer kan doen, dat het slechts een poort is, waardoor we ingaan in het eeuwig zalig leven. Het blijft op zichzelf een verschrikking en vooral ook voor mensen, die het leven niet kennen, mensen, die nog dood zijn in zonden en misdaden. Maar ook voor het volk van God, dat het leven aanvankelijk verkregen heeft, dat de "dood" echter nog mee omdraagt. Wat moet de dood dan wel geweest zijn voor Hem, Die het leven zelf is, Die enkel leven is. O, hoe zien we Hem ontroerd aan het graf van Lazarus. Het was meer dan enkel medelijden met Martha en Maria. Hij zag, hoe hier een van Zijn liefste vrienden van Hem gescheiden was door die smadelijke en smartelijke dood. Jezus ontroerde innerlijk, toen Hij hoorde, dat Zijn vriend Lazarus gestorven was.

We zien het ook in Gethsémané, hoe de dood op Hem aankwam en Hij de dood tegemoet trad. Denk niet, dat het voor Christus niets geweest is.

Sommige mensen menen, dat het lijden van Christus niet zo erg geweest is, omdat Hij met Zijn godheid overwinnen kon en omdat Hij wist, dat achter de dood het leven was. Maar, dan doet u tekort aan Zijn ware menselijke natuur. Want, toen Christus op de dood aantrad in de hof van Gethsémané, toen begon Hij droevig en zeer beangst te worden. Christus was benauwd om te sterven, beangst was Hij in Zijn ziel. Hij bad de Vader, of het toch mogelijk was, de drinkbeker van Hem te laten voorbijgaan, doch in onderwerping aan de wil des Vaders. De dood was voor Christus geheel anders dan voor degenen, voor wie Hij de dood is ingegaan. Want de dood was voor Christus de hel, waarin Hij gevangen werd. Het was de wrake Gods over onze zonden en daarom was de dood Hem zo bitter. Dat is het voor ons niet meer. Voor Gods kinderen is de dood de doorgang tot het eeuwige leven. Maar voor Christus de doorgang tot de eeuwige nacht. Daarom was die dood voor Hem zo bitter.

Waarom moest dat dan? Waarom moest Hij zich dan zo diep vernederen? Ja, vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods, moest Hij zo smartelijk en laag afdalen. Hier op aarde kunnen smartelijke sterfbedden zijn, ook van Gods kinderen, waar ze kruipen door het bed vanwege de pijn van het lichaam, soms ook vanwege de verschrikkingen van de satan, maar dan is er altijd nog een vriendenhand, die ons ondersteunt en een druppel water, die ons verkoelt, maar voor Christus was er niets. Zijn sterfbed was een houten kruis en die Hem omringden waren spotters en dobbelaars, die het op Zijn leven gemunt hadden, die Zijn klederen onder zich verdeelden. In het midden van zulke mensen moest Hij de dood tegemoet treden en in die nare grafkuil indalen. Temidden van hen moest Hij sterven, vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods. Gods recht vorderde het. Want God is rechtvaardig!

Als u ooit in uw hart twijfelen mocht aan de rechtvaardigheid van God, denk dan aan deze zondagsafdeling en aan het kruis van Jezus Christus. Wanneer gij, zondaren, meent, dat het straks wel loslopen zal in het gericht. Als u in uw hart zegt: Er zijn er zo veel, die verloren gaan, het zal misschien best meevallen, het zal misschien best nog wel uit te houden zijn. Ja, zulke goddeloze gedachten zijn menigmaal in mijn hart opgekomen, misschien ook wel bij u. Maar, zie dan eens op Golgotha, daar ziet u dat het niet mee zal vallen. Want God heeft, eer Hij de zonde ongestraft liet blijven, ze gestraft in Zijn eigen Zoon. Hij heeft Jezus Christus niet gespaard. Hij zal ook ons niet sparen, wanneer we onze nek tegen Hem verharden. Hij heeft het liefste wat Hij had, Zijn Zoon, Die nooit zonde gekend heeft, laten ondergaan, ja meer, Hij heeft niet lijdelijk toegezien, maar heeft Hem met Zijn eigen hand ten onder gebracht en het wraakzwaard van Gods gerechtigheid is ingedaald in het hart van Zijn Kind. O, denk er om, God is rechtvaardig en zal geen enkele zonde ongestraft laten. Zelfs de zonden, die wij klein noemen, die hebben bij God de eeuwige dood ten gevolge. Daar zal de Heere met een vlammend zwaard wrake over doen, ook in ons leven. Geen enkele zonde zal er ongestraft blijven, dat gedooft Gods gerechtigheid niet. Hij is een

rechtvaardig God.

Eenmaal zal dat blijken, wanneer Hij komen zal op de wolken des hemels. Want, dat God het oordeel nog niet uitvoert, dat is omdat Hij lankmoedig is. Omdat niet haastelijk het oordeel over de boze daad geschiedt, daarom is het hart van de kinderen der mensen in hen vol om kwaad te doen (Pred.8:11). Maar bij God is geen afstel, Hij zal de zonde wreken, hetzij in ons of in de Zoon Jezus Christus. Maar de zonde wordt gestraft. En omdat degenen, die door het geloof aan Hem verbonden zijn en hun toevlucht nemen tot God, niet in de dood zullen ondergaan en God toch rechtvaardig is, moest Christus in de dood ondergaan. Zijn gerechtigheid vorderde de dood van Jezus Christus. De wet eist en zij is de afstraling van Gods heiligheid. Nooit zal Hij enig gebod laten vallen, zonder het te vervullen. Zijn volk vrij, dan Christus de dood in. Van tweeën een, òf God houdt op God te zijn òf Hij straft de zonde.

Het is ook de waarheid, die dit eist. Namelijk de waarheid, die Hij Zelf in het Paradijs verkondigd heeft en die Hij in de hemel heeft vastgelegd in het verbond der verlossing. God heeft het hier op aarde geopenbaard in het genadeverbond, namelijk: de waarheid, dat Hij Zijn Zoon geven zou uit het zaad der vrouw, om de kop van de slang te verpletteren en de belofte te vervullen, die Hij Adam en Eva gegeven heeft en hun zaad na hen, voorzover ze in Zijn wegen zouden wandelen. Om die waarheid te vervullen, om ons te verlossen, moest Hij ook noodzakelijk in de dood ingaan. Vanwege de gerechtigheid en de waarheid Gods kon er niet anders voor onze zonden betaald worden, dan door de dood van de Zoon van God.

Het moest ook krachtens Zijn goddelijke liefde. God had ook de zonde in ons kunnen straffen. Hij had het hele menselijk geslacht kunnen laten verloren gaan. Maar hoe zou dan de deugd van Zijn goddelijke liefde verheerlijkt kunnen zijn? Dat wil niet zeggen, dat God de deugd der liefde niet gehad zou kunnen hebben. God is liefde. Dat was Hij, voordat Hij de wereld maakte, maar dan had Hij de deugd der liefde niet kunnen openbaren. En het is nu eenmaal Gods welbehagen om al Zijn deugden te laten uitstralen in Zijn schepping. Hij wil de deugd van Zijn gerechtigheid openbaren, maar ook van Zijn liefde bekendmaken. Als Hij ons nu allen in de hel had doen wegzinken, dan had wel de deugd van Zijn rechtvaardigheid verheerlijkt geworden en God was eeuwig liefde gebleven. Maar Hij had de deugd van Zijn liefde niet kunnen openbaren in het werk Zijner handen. Omdat God nu eenmaal Zijn doel bereiken kan en wil, daarom heeft Hij dwars door de zondeval heen in de deugd van Zijn goddelijke barmhartigheid, Zijn onveranderlijke liefde geopenbaard. Daarom, ook vanwege de gerechtigheid en waarheid Gods, moest de Zoon van God de dood in. Het was Gods gerechtigheid, die dit eiste en ook Gods liefde. Want die liefde wilde Hij openbaren aan verlorenen.

In vraag 41 komt de vraag tot ons: Waarom is Hij begraven geworden? Christus is dus niet verbrand. Hij is in het stof gelegd, om daarmee te betuigen, dat Hij waarachtig gestorven was. Strikt genomen hebben we dit

bewijs niet nodig, want we weten uit het getuigenis van Johannes, dat er bloed en water uit Zijn zijde gekomen is, door de speerstoot van de krijgsknecht en we weten door het getuigenis van Pilatus, dat Hij gestorven was. De benen van de anderen werden gebroken, maar van Jezus niet. We hebben dus een klaar bewijs, dat Hij gestorven is. We hebben een bewijs van God Zelf, want God heeft het in de tempel betoond door het scheuren van het voorhangsel. Toen Jezus op Golgotha uitriep: "Het is volbracht"; was er aan de gerechtigheid en waarheid Gods genoeg gedaan. Christus behoefde dus, ter verdere afbetaling voor onze zonden, in het graf niet gelegd te worden. Maar het heeft God behaagd, om Hem al de trappen der vernedering te doen passeren, om Hem ook in het graf neer te leggen, om daarmee te bewijzen, dat Hij het graf voor ons geheiligt heeft. Daar Hij echter van het graf niet kon gehouden worden, zullen ook zij, die in Hem geloven, in het graf niet gehouden worden, maar zo waarachtig als Hij uit het graf is opgestaan, staan ook zij eenmaal met Hem op uit het graf.

Hier openbaart zich een bron van troost, die wij niet gehad zouden hebben, indien Christus niet in het graf geweest was. Hij is het graf ingegaan, om waar te maken, wat de Vader bedreigd had als straf op de zonde: Ten dage als ge daarvan eet, zult ge de dood sterven. Stof zijt ge en tot stof zult ge wederkeren (Gen.2:17). Het begraven worden is een schande. Zeker, het niet begraven worden is een grotere schande. God heeft op menige plaats in het Woord Zijn ongenoegen over mensen zo kenbaar gemaakt, dat Hij ze zelfs geen begrafenis geven wil, dat hun lichamen geworpen zullen worden als mest op het veld. Dat was een straf bij de straf. Het begraven worden getuigt van onze zonden en van de breuk, die er geslagen is tussen God en onze ziel. Getuigt ook, dat wij door onze zonden het heerlijk werk der schepping hebben teniet gemaakt en dat wij onszelf in de dood hebben gebracht, wij, die zo heerlijk uit het stof door God geschapen zijn. Maar nu, omdat Christus ons voorgegaan is, is ons graf geen donkere kuil meer, waarin we neer zullen storten. Het graf is een akker geworden. We noemen het wel de dodenakker. Dit is voor Gods kind waar. Dan is het graf geen graf meer. U weet wel, een akker is een stuk land waar je graan in werpt. Zaad dat sterft en dat vrucht voortbrengt. Zo is ook de dodenakker voor Gods kinderen, een akker waar hun sterfelijk lichaam in gelegd wordt, omdat we het verderf onderworpen zijn. Om dan als een rein tarwegraan, straks als die grote bazuin geblazen zal worden, te mogen opstaan uit die akker. Omdat Christus uit de dodenakker verrezen is, zullen ook, die in Hem ontslapen zijn, als een tarwegraan eenmaal oprijzen uit het stof des doods.

Jezus is door vriendenhanden in het graf neergelegd. God de Vader wilde geen smart toebrengen aan Zijn gestorven lichaam. 't Was genoeg, de prijs was betaald, de handen van de krijgsknechten, die Hem wreed aan het kruis genageld hadden, mochten Hem van het kruis niet afnemen. Geen ogenblik langer wilde de Vader toornen op het gestorven lichaam van de Zoon van Zijn liefde, maar Hij beval Hem in de handen van de nachtdiscipel Nicodemus, en

van Jozef van Arimathea en nog een paar vrouwen, die zich doodgeweend zouden hebben, als Christus zich niet geopenbaard zou hebben op de Paasmorgen. Ze weenden over het sterven van hun God en Zaligmaker en hun Jezus, die ze beminden met hun ganse hart. We zien, zodra de prijs betaald is op Golgotha, een scheiding komen tussen hen, die Hem verwierpen en hen, die Hem aanhangen.

Hier komen ze met zachte vriendenhand het gestorven lichaam van Jezus van het kruis afnemen en nadat ze het in linnen doeken gewonden hebben, hebben ze het weggelegd in een nieuw graf. Hij is bij de rijken in de dood geweest. Hij zou niet geworpen worden als een smaad op het vlakke veld tot een prooi van het wild gedierte. Maar Hij, Die de pers getreden heeft en de loop geëindigd, Hij zou een eervolle begrafenis krijgen. Hier zien we iets blinken van de liefde des Vaders, Die, toen Hij het offer gebracht had en de prijs betaald, ook krachtens Zijn rechtvaardigheid niet langer gram kon zijn op Jezus, maar Hem straks metterdaad verhogen zal, omdat Hij aan al Gods deugden genoeg gedaan had. Hij is begraven om daarmee te betuigen, dat Hij waarachtig gestorven was. Tot onze troost! Dat was voor alle dingen nodig, zodat de dood geen schijndood was, zoals sommigen zeggen. Want dan zou Hij de dood niet voor ons hebben teniet gedaan. Dan zouden ook wij nog moeten sterven. Omdat Hij gestorven is als Borg, behoeven wij niet te sterven, gelijk Hij gestorven is. Want Zijn dood was een betaling voor onze zonden.

We komen nu aan de volgende vraag. Zodan Christus voor ons gestorven is, hoe komt het, dat wij ook moeten sterven? Ja, nu zegt u wel dat wij niet behoeven te sterven, maar hier staat het toch? In de kerk hoor je steeds maar, dat degene, die in Christus gelooft, niet sterft. Maar elk ogenblik worden we opnieuw naar het graf geroepen en dan zien we toch dat het heel anders is, dat we wèl moeten sterven. Dat niemand het geweld des doods ontgaat. Dat we allen eenmaal in de groeve zullen nederdalen. Hoe is dat dan te rijmen, met hetgeen Jezus tot Martha gesproken heeft: Die in Mij gelooft, zal leven, al ware hij ook gestorven. Geloofst gij dat (Joh.11:25 en 26)? Het is heel eenvoudig. Het antwoord zegt: Onze dood is geen betaling voor onze zonden, maar alleen een afsterven van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven. U zult misschien zeggen: Dat is eigenlijk geen antwoord. Want er wordt gevraagd: Als Christus nu gestorven is, waarom moeten wij dan ook nog sterven? En dan geeft de onderwijzer geen antwoord. Hij zegt niet waarom wij ook nog sterven moeten. Nee, dat weet hij niet, dat weet ik ook niet. Rechtens is de daad niet meer nodig voor al degenen, die in Christus zijn ingeplant door het waarachtig geloof, in de wedergeboorte. Daar is de dood niet meer voor nodig. Zie het maar bij Elia en bij Henoch en zij die straks nog zullen leven met de wederkomst van Jezus Christus. Zij zullen in een punt des tijds veranderd worden. Het verderfelijke zal onverderfelijke aandoen en het sterfelijke zal onsterfelijke aandoen (1Kor.15:54). Zij zullen dus niet sterven. Als het met Gods gerechtigheid overeenkomt, dat zij niet sterven, dan

behoeven wij ook niet te sterven. God is geen God van ja en nee, die iets voor de een noodzakelijk keurt en voor de ander niet. Daar moet dus een andere oorzaak zijn. Wat dat is, dat weten we niet. Daar heeft God een sluier voor gehangen. We weten niet, waarom we niet zo in de wolken mogen worden opgenomen, waarom we dat nare graf moeten passeren.

Maar dit weten we wel, dat onze dood in ieder geval geen betaling is, omdat God onze dood niet rechtens eist. Onze dood moet een andere bedoeling hebben. De onderwijzer zegt er iets van: het is een afsterven van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven. Misschien is het ook nog hierom: dat de Heere hier op aarde nog niet ten volle openbaren wil, wie de Zijnen zijn en wie er niet bij behoren. Misschien wil de Heere dit nog een weinig verbergen, want dat hoort tot de eer van de Koning zulk een zaak te verbergen, tot Hij straks komt op de wolken des hemels. Misschien moeten we daarom nog hetzelfde lot ondergaan. Maar dit weten we toch in ieder geval, onze dood is geen betaling voor onze zonden, maar een afsterven van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven.

Het karakter van de dood is veranderd. De prikkel van de dood is weg. De dood is geen straf meer. Dat is toch alleen maar voor het bevestigde volk van God? Voor die ook nog niet altijd. Want ook van Gods bevestigde kinderen, die soms jaren van die weldaden hebben mogen spreken in het midden van Gods gemeente, zijn er geweest, die, toen de dood kwam, door het bed heen gekropen zijn van angst en ontzetting voor de dood. Dat doet God wel eens, om te laten zien, dat zelfs die grote eikebomen der gerechtigheid toch uit genade moeten zalig worden. Opdat de lammetjes van de kudde niet verschrikken zouden en dat ze zien zouden, dat ook zij enkel maar met de klacht op de lippen: Gena, o God gena, zijn binnen gekomen. De Heere wil soms die zwakke kruipende, bevende, rokende vlaswiekjes wel eens in dierbare rust uit dit leven wegnemen, opdat niemand wanhopen zou aan Gods genade. Opdat we leren zouden, dat het leven alleen maar ligt in de gemeenschap met God. En wanneer ge nu, door het geloof in de gemeenschap met God moogt leven, of dat nu een zwak of een sterk geloof is, dan hebt ge geen angst voor de dood. Wanneer de oefening des geloofs in Gods kind aanwezig is, dan is het kleinste en teerste plantje in het leven der genade even ver als de sterk gewortelde eikeboom, die veel oefeningen en veel licht ontvangen heeft in de kennis der waarheid.

Heus, dat ligt niet aan de grootte van de oefening, het ligt aan *het aanwezig zijn* van de oefening. Al had ge nu de meeste en grootste oefeningen van heel de gemeente, wanneer de Heere een weinig Zijn aangezicht verbergt en het geloof niet in de dadelijkheid werkzaam is in uw hart, dan kunt ge uw bekering niet gebruiken als losgeld in uw hand om de gesloten poort des hemels te openen. O, waag het niet, mijne geliefden, want het is wel waar, dat onze dood geen betaling meer is, maar het is toch even waar dat het de laatste vijand is, die teniet gedaan moet worden. Dat het een koning der verschrikking is, die toch om onze zonden gekomen is. Want waren er geen

zonden, dan was er ook geen dood. Dus het is toch een vruchtgevolg van onze zonden, al is het dan geen betaling meer voor de zonden.

Daarom kan de dood ons zo menigmaal verschrikken. Ook wij, die God liefhebben, en met een waarachtig geloof Hem aanhangen, en met een vaste hoop op Hem betrouwen, wanneer we van God de Heere afdwalen, wanneer de verschrikkingen Gods op ons vallen, dan is het zelfs de allerheiligste in dit leven niet vreemd, dat hij met grote vreeze voor de dood bezet is. Daar zijn vele voorbeelden van in het leven van Gods kinderen. Maar toch zegt de Catechismus: het is een afsterven van de zonden en een doorgang tot het eeuwige leven. Daarvan zegt ook de dichter in Psalm 73 Gij zult mij leiden naar Uw raad □ en daarna zal ik sterven, □ nee, dat zegt hij niet, hij zegt en *daarna* zult ge mij in heerlijkheid opnemen. Hij schakelt de dood uit, omdat de dood een doorgang is tot het eeuwige leven. Het is de cipier die tegen zijn wil de poort voor ons opendoet. Daarom is hij geen verschrikking meer, omdat het een doorgang is tot het eeuwige leven. Het totaal ophouden van het eigen ik, dat met de laatste snik, pas sterft. Niet uit levensmoeheid, niet omdat de tegenheden zo groot zijn hier in deze wereld, omdat we het zo slecht getroffen hebben in ons gezin of werkkring, verlangt Gods kind naar de dood, daarom niet! Dat is een ongezond verlangen, een onbijbels verlangen. Want het verlangen naar het leven is natuurlijk. De dood is onnatuurlijk. Toch, wanneer de liefde trekt en de zonde drukt, dan kan Gods kind menigmaal naar huis verlangen. Niet naar de dood, maar om door die poort des dood in te gaan in de storeloze gemeenschap van God.

Menigmaal kan er dan een stil verwachten zijn van de Heere, waar de vrees en de verschrikking niet zo gevoeld wordt, of waar het verlangen der liefde zo sterk wordt, dat de vrees wordt uitgedreven en met de dichter gaat zingen; (Ps.17:8)

Maar (blij vooruitzicht dat mij streelt!)
Ik zal, ontwaakt, Uw lof ontvouwen,
U in gerechtigheid aanschouwen,
Verzadigd met Uw Godd'lijk beeld.

God redt Zijn volk niet overal uit, maar Hij brengt ze er wel door. Zo is het ook met de dood. Ook als we de dood moeten gaan smaken, dan brengt Hij ons door die dood heen, dan is toch Hopende daar om ons hoofd boven water te houden, wanneer we door de doodsrivier heengaan. O, daar kunt u van op aan, gij die God zoekt in al uw zielsverdriet, weet dat de dood u niet schaden zal. Want de dood heeft Christus geschaad en omdat Hij als Borg is voorgegaan, is uw dood alleen een afsterven, het afleggen van een lichaam der zonden. Een bevrijd worden van uzelf, van de strijd, van alles wat God mishaaft en een doorgang tot het eeuwig zalig leven. Moest ge dan niet blij zijn, dat de dood eenmaal scheiding zal maken tussen uw verdorven ik en het nieuwe leven? Dan kunt u het ook wel enigszins begrijpen, dat eenmaal de

dichter gezongen heeft: dood, o, blijde dood, gij zijt de zegewagen, die mijn verlorene ziel naar Christus heen moet dragen, waar ik eeuwig wezen mag.

Zingen wij van Psalm 27 vers 7.

Maar, vraagt de onderwijzer, wat verkrijgen wij meer voor nuttigheid uit de offerande en de dood van Christus aan het kruis? Ligt er nog meer in, dat Jezus zo diep vernederd is? Ja, dan betreft hij die dood van Christus niet alleen op ons sterven, dat we niet alleen zouden hopen en verwachten, dat het straks goed zal worden, wanneer we de laatste adem uitblazen, maar Hij zegt ook, dat door Zijn kracht onze oude mens met Hem gekruisigd, gedood en begraven wordt. Opdat de boze lusten van het vlees niet meer in ons regeren, maar dat we onszelf Hem tot een offerande der dankbaarheid opofferen. Dus, die dood van Christus heeft niet alleen een nuttigheid voor ons sterven, maar is ook nuttig voor ons leven, namelijk in het leven der heiligmaking. Dus, hebben we die dood van Christus nodig. Nooit kunnen we een zonde te boven komen en de boze lusten van ons vlees teruggedrijven, nooit kunnen we onszelf Gode tot een levende offerande opofferen, tenzij dat we zien op het kruis en de offerande van Jezus Christus. We kunnen het aanvankelijk proberen, maar als we Christus niet kennen als Priester, Die voor ons betaald heeft, dan lijden al onze pogingen schipbreuk.

We kunnen veel voor de Heere gaan doen en veel zonden in ons leven afkappen, maar ge zult zien, ge zakt toch telkens weer terug in uzelf. De ware wortel wordt gemist, het is een werkheilig leven, inplaats van een leven in heiligmaking. Want dit is het grote verschil, "werkheiligheid" verwacht loon op haar werken, maar "heiligmaking" is de vrucht van het rechtvaardig zijn. Telkens, als we een blik op de beloften van het Evangelie mogen slaan, telkens als ik weer geloven mag, dat Jezus Christus voor mij de dood is ingegaan, wanneer ik een weinig houvast krijg aan het Woord van God, dat de Heere me niet verstoten zal, omdat Hij Christus verstoten heeft, dan krijg ik weer opnieuw lust om in een nieuw leven voor God te gaan wandelen. O, dit is de enige grond van de ware heiligmaking; dat de Geest, Die in Christus is, nu ook in ons gaat werken, om net zo te leven, als Hij leeft. Niet om de hemel te verdienen, maar omdat Hij de hemel verdiend heeft en de straf gedragen heeft uit liefde. Namelijk, om die te doen uit dankbaarheid.

Door Christus' kracht, die van het kruis uitgaat en van dat met doornen gekroonde hoofd, door die kracht wordt onze oude mens gekruisigd. Als God ons genade verleent, dan worden we vernieuwd in alle delen, maar nog niet in volmaakte trap. Wel wordt alles, wat in ons is, vernieuwd, maar nog niet volkomen. U weet ook wel, dat we dan onszelf ook na ontvangen genade, niet vernieuwen kunnen. Dat leven van heiligmaking, is enkel maar de vrucht van de verdienste en genoegdoening van het kruis van Jezus Christus. Door Zijn kracht wordt onze oude mens, die zo sterk blijft, die zolang we leven altijd weer tracht de nieuwe mens te overwinnen door de begeerlijkheid des vleses

en der ogen en de grootsheid des levens, die altijd boven de nieuwe mens wil gaan staan, gekruisigd. Er zijn mensen, die al jaren tobben en zuchten. Werkelijk, ze hebben de Heere lief, ze haten de zonde, ze zoeken Gods gemeenschap, maar het gaat alles minder worden, al maar slechter. Hoe meer ze proberen, hoe meer ze afgebroken worden. Zien ze op hun dagelijks leven, dan zeggen ze: Inplaats van dat ik vorder, gaat het al maar achteruit. In plaats, dat ik toeneem in heiligmaking, wordt het steeds minder in mijn leven. Waar zal het nog terecht komen? O, wankelmoedige, weet u hoe dat komt, dat ge zo vaak een ingezonken geloofsleven hebt? U werkt net als de Roomsens, u wilt door een weg van heiligmaking rechtvaardig worden. U wilt door een weg van verbeteren de vrede met God krijgen, maar God heeft het net andersom gedaan. We moeten door een weg van rechtvaardigmaking "heilig" worden. En die rechtvaardiging heeft plaats, zo dikwijls, als we de beloften Gods met een waar geloof aannemen. U moet dus net als die bloedvloeiende vrouw, eerst door het geloof de zoom van Zijn kleed aanraken en dan gevoelen, dat u van de kwaal genezen wordt en niet andersom.

Ons werkheilig leven is altijd andersom. We willen éérs genezen zijn en dan ons leven aan de Heere overgeven. U moet dus eerst met uw kwaal naar de Meester en door het geloof, de zoom van Zijn kleed aanraken om te ervaren, wat voor kracht er van het kruis uitgaat. Zo is het ook met de dood van Jezus Christus. Als Hij daar aan het kruis hangt met uitgebreide armen, dan bidt Hij niet voor de farizeën en schriftgeleerden, die zelf hun wegen kunnen richten, maar Hij bidt voor degenen, die middenin de dood liggen, voor degenen, die Hem aan het kruis hechten en die Hem versmaden. Voor de goddelozen en zondaren, opdat ze nu op dat kruis zouden zien. Dan zult u het ervaren in uw leven, wanneer door de bediening van die dierbare Geest, het kruis waarde krijgt in uw hart en die gekruiste Christus het voorwerp van uw liefde wordt, dan kunt u niet meer zondigen, dan wordt de kracht der zonde in uw gemoed gebroken. Dan wilt u liever sterven dan tegen God zondigen, dan moet de liefste zonde er aan. Dan wordt u een getuige van Jezus Christus.

De oude mens begraven, en met Hem gekruisigd, dan regeren de boze lusten van het vlees niet meer. De onderwijzer zegt niet, dat ze voorgoed weg zijn. Dat gebeurt straks, als we sterven; maar ze regeren niet meer. Als ik met een gebroken oog op die verhoogde slang zie, dan regeren de boze lusten niet meer. Dan heeft de zonde mij niet meer. Dan zijn ze nog wel in me, maar dan liggen ze onder en dan mag ik ze eronder houden, door de kracht, die van het kruis uitgaat. Ik verlang dan, met de apostel Paulus, om er voorgoed van verlost te worden. Dan zullen we ons tot een offerande der dankbaarheid opofferen, omdat Hij Zich Gode tot een offerande overgaf. Dan gaan wij ons ook overgeven, om voortaan voor Hem te leven. Om niets meer te willen weten dan hetgeen Hij van ons verlangt. Elke dag opnieuw vragen: Heere, wijs mij toch Uwe wegen, die Gij wilt, dat ik zal gaan.

Nog iets over de laatste vraag. Waarom volgt daar, nedergedaald ter helle?

Dan luidt het antwoord: Opdat ik in mijn hoogste aanvechtingen verzekerd zij

en mij ganselijk vertrooste, dat mijn Heere Jezus Christus door Zijn onuitsprekelijke benauwdheid, de smarten, verschrikking en helse kwelling, in welke Hij in Zijn ganse lijden (maar inzonderheid aan het kruis) gezonken was, mij van de helse benauwdheid en pijn verlost heeft.

Hier zien we Hem dus "nedergedaald ter helle". O, dit staat aan het eind, om hiermee te openbaren, dat dit de allerergste vernedering was. Dat wil niet zeggen, dat het na Zijn sterven gebeurd is. Maar in trappen heeft hier de onderwijzer Zijn diepe vernedering uitbeeld en dit aan het eind gezet. Nedergedaald ter helle, dat was het allerergste. Wanneer dat geschied is? Vóór Zijn sterven in Gethsémané's hof en inzonderheid aan het kruis. Toen is Christus nedergedaald in de hel, dat is de totale scheiding van God, waar er niets van God op te merken valt en we het gevoel hebben eeuwig van God gescheiden te zijn. Dat is die brand van het vuur. U zult zeggen, dat voel ik nu niet. Ja, dat is juist onze doodstaat. Maar als God Zichzelf in ons leven gaat bekend maken, wie Hij is, dan gaan we er iets van gevoelen, wat het zal zijn, eeuwig van God gescheiden te zijn. Dan gaan we er iets van gevoelen, wat het zijn zal: van God verlaten te zijn. Nooit meer in Zijn gemeenschap te kunnen worden ingebracht. Altijd in een naamloze leegheid gepijnigd te worden in de hel. Dat heeft Jezus nu geleden, in de hel ingedaald. De onderwijzer zegt: dat ik in mijn hoogste aanvechting: hier wijst hij op de strijd, die zo sterk kan zijn. Hij heeft het over vechten. De oude en de nieuwe mens. 't Is een strijd, die de wereld niet kent, die ook de zekeren en gerusten in hun eigen oog niet kennen, maar die de kerk van God kent. Want waar leven is, komt die strijd, ja, in mijn hoogste aanvechting. Dan mag ik me verzekerd houden, zegt hij en mij ganselijk vertroosten. Er staat niet: ganselijk vertroost worden, nee, ganselijk vertroosten. Hier is de christen dus actief. Hier is hij bezig, door de werking des Geestes, om uit te gaan, om dat lijden en die hellevaart van Christus te zien. Om daarmee gelovig bezig te zijn. Niet wachten, tot het God in de hemel behaagt, om u daarmee te komen vertroosten. Nee, dat zegt hij niet. Opdat ik in mijn hoogste aanvechting verzekerd zij, en *mij ganselijk vertrooste*. Daarop ziende, wil hij zeggen, dat Hij nu in de hel is nedergedaald. Zie daar houdt de onderwijzer zich van verzekerd.

Welnu zegt hij, als ik nu zo op Hem zie, dan troost ik mij daarmee. Als er dan een rechtvaardig God in de hemel is, dan kan ik in de hel niet komen. En waarom niet? Omdat Jezus onschuldig was. Dat onderteken ik met mijn bloed, dat Hij geen zonde gedaan heeft. Als ik dan in Hem geloof, dan moet Hij het *voor mij* gedaan hebben! Zo vertroost hij zich door die levende hoop, om straks aan het eind van de baan de uitkomst te mogen zien. Hier houdt hij zich getroost door het geloof. En door de hoop die in zijn hart is. Straks zal hij het aanschouwen. Dit is het wat de onderwijzer ons schenkt in Zondag 16. Kom, laten we er ons nut mee mogen doen. Het zijn allemaal woorden met een zeer sombere klank. Maar, als we ze zien in het licht van de plaatsbekleding van Christus, dan is dit een fontein van heil, die nooit vergaat, dan verspreidt het een dierbare glans, die uitstraalt tot aan het eind van de

wereld. Is er ook al eens een straal van dat licht in uw hart gevallen, jong of oud, hebt u zo de heerlijkheid van Sions Koning al eens gezien, in Zijn lijden en sterven? Bent u net als Nicodemus en Jozef van Arimathea, toen alles u ontviel, toen Jezus u ontviel, wel eens op Hem toegesneld om openbaar te komen? Want dit is toch het onderscheid tussen de oprechten en de nabijkomenden. Het is zo bij de nabijkomenden, dat hoe meer ze teleurgesteld worden, hoe verder zij van God afgaan, zij keren terug als een hond tot zijn eigen uitbraaksel; en als een gewassen zeug tot de wenteling in het slijk. (2Petr.2:22). Maar bij de oprechte is het zo: hoe meer God Zich voor hen verbergt, hoe waardelozer de wereld wordt. Toets daar je ziel maar aan. Als God u dan niet hebben wil, dan wilt u de wereld ook niet hebben, is het zo niet?

Dan wilt ge liever vreemdeling zijn van al de genietingen der wereld en de Heere achterna blijven kleven, al zou Hij u dan verstoten, dan dat ge doet als Orpa. Dat kan niet meer. Kijk maar naar Nicodemus en Jozef van Arimathea, wat ze bij een gestorven Borg doen. Dan hebben ze zichzelf er voor over, hun betrekking en hun goede naam. Als Jezus hun ontvalt, dan willen zij ook met de wereld niet meer te doen hebben. Dat is een totale breuk in hun leven. Maar, als ze dan alles verliezen, vinden ze alles terug op Paasmorgen, als ze Hem als hun opgestane Koning leren kennen, Die om hunnentwil het graf is ingegaan, opdat ze in Hem het leven zouden hebben, verzadiging van vreugde en de liefelijken van 't zalig hemelleven, (Ps.16:11) tot in aller eeuwen eeuwigheid. Amen.

This document was created with Win2PDF available at <http://www.daneprairie.com>.
The unregistered version of Win2PDF is for evaluation or non-commercial use only.